

## S topim delom sekire jo je po zatilju

PTUJ, 1. avgusta - Alkohol in težke socialne razmere so najverjetneje botrovale sinočnjemu obračunu med 33-letnim Albinom M. in 34-letno Milico V., med katerim je bila Milica hudo poškodovana in so jo morali odpeljati v bolnišnico.

Po policijskih podatkih je prišlo sinoči okoli osme ure v veži njune stanovanjske hiše v Korenjaku 31 pri Zavrču, kjer sta Albin in Milica živela v zunajzakonski skupnosti, do pre-

# Ni nujno, da je ostro pisanje hkrati žaljivo

### Višje sodišče pritrnilo okrožnemu - Skladatelj Milan Stibilj s člankom »Pijanska gobezdavost« ni razžalil ljubljanske glasbene akademije

LJUBLJANA, 1. avgusta - Skladatelj Milan Stibilj je zdaj tudi pravomočno oproščen obtožbe Akademije za glasbo v Ljubljani, ki jo je v zasebni tožbi zastopal njen dekan in redni profesor Dejan Bravničar.

Tukajšnje višje sodišče namreč ni ugodilo Bravničarjevi pritožbi, strinjalo pa se je z ugotovitvijo sodnega senata ljubljanskega okrožnega sodišča, da Stibilj ni storil kaznivnega dejanja razžalitve na

hunske glasbene umetnosti. Na akademiji pa so kot žaljiv razumeli stavek, iztrgan iz celote: »Odkar smo brali novice o izigravanju slovenske flavtistke na naši provincialno alkoholizirani Aka-

Razloge za oprostitev je senat našel v tretjem odstavku 169. člena kazenskega zakonika, ki govori o kaznivem dejanju razžalitve, kjer je zapisano:

»Ne kaznuje se, kdor se o kom žaljivo izrazi v znanstvenem, književnem ali umetniškem delu, v resni kritiki, pri izvrševanju uradne

# Skladatelja Stibilja so oprostili

### Tričlanski senat ni našel razlogov, da bi pritrnil Akademiji za glasbo, ki je Milana Stibilja obtožila, da jo je s člankom »Pijanska gobezdavost«, objavljenim februarja lani v Republiki, razžalil

LJUBLJANA, 27. februarja - Tudi predstavniki resne glasbe poskušajo obračunavati med sabo pred roko pravice. Vendar tokrat to ni uspelo Akademiji za glasbo v Ljubljani, ki jo je v zasebni tožbi zoper skladatelja Milana Stibilja zastopal njen redni profesor in dekan Dejan Bravničar. Tričlanski senat tukajšnjega okrožnega sodišča pod predsedstvom sodnice Tatjane Skubic je Milana Stibilja danes oprostil obtožbe, da je s člankom, objavljenim v časopisu Republika 26. februarja lani, razžalil Akademijo. Ker je sredi članka našel tudi 150.000 dolarjev vrednih stroškov. Senat je odločil, da Stibilj ni storil kaznivnega dejanja razžalitve na višje sodišče.

tožbo pa je potem Akademija vložila 4. aprila zoper Milana Stibilja. Žaljiv in zanjo zaničljiv naj bi bil stavek, iztrgan iz celote: »Odkar smo brali novice o izigravanju slovenske flavtistke na naši provincialno alkoholizirani Akademiji za glasbo pa se zdi, da bi bilo treba ta praznik celo ukiniti.« (Mišljen je bil slovenski kulturni praznik).

dnega profesorja na AG pred dvajsetimi leti in jo utemeljeval s svojim delom, ki da je največji dosežek slovenske glasbe, pa mu eminentna komisija ni dala habilitacije, ker je njegovo razpravo ocenila kot neuspešno.

»Odklonjena je bila z obrazložitvijo, da preveč znanstveno razmišljam in da znanstveniki niso potrebni na umetniški akademiji.

a poklica, žbene de-ikšne pra-ičenih ko-ažanja ali da tega ni ivanja.« e strinjaj iška in je ilica zavr- O propa- a ljublj-ču še sli-ičar vložil arju Dela o teh do-ibiljem in .lani.

GUČEK

set ur

# Akademija, pijana od razočaranja

# Pijanska gobezdavost na sodišču oproščena

Sodišče je oprostilo Milana Stibilja, svetovno znanega glasbenika, ki ga je tožila ljubljanska Akademija za glasbo - V članku Pijanska gobezdavost je zapisal nekaj krepkih na njen račun in pri tem uporabil izraze, ki so razžalili ugledne profesorje - Predsednica senata Tatjana Skubic je v obrazložitvi oprostilne sodbe poudarila, da je treba vedno upoštevati celoten članek, ne le iztrganih citatov -

Ljubljana, 27. februarja

Milana Stibilja, glasbe-

ričo na Akademiji za glasbo. Med drugim je v članku zapi-

vina, ampak zgolj od provin- cialista. Nasotročeno na so profesorji

lizirana Akademija, svojega otroka zagotovo ne bo vpisal v takšno šolo. Je razžalil

da preveč znanstveno razmi-šljam in da znanstveniki Aka- demiji niso potrebni. Prošnja

tvi je bilo poudarjeno, da ni mogel razji vseh elementov kaznivnega dejanja, potrebnih

Ljubljanska Akademija za glasbo je tudi na pritožbenem višjem sodišču izgubila tožbo proti svetovno znanemu skladatelju Milanu Stibilju, ki mu je zamerila, da jo je v časopisnem članku imenoval nekateri profesorji pijano, kar so razumeli besedno pijanost

# P o g l e d s s t r a n i

## Pijanska gobezdavost

(Milan Stibilj)

Znani nemški publicist Albert Roeseler je glasbo opredelil kot najčistejšo vseh umetnosti. Zato pa je s svojim miselnim obstojem in doživljanjem tudi najbolj zahtevna in jo je mogoče ustvarjalno razviti in razvijati šele potem, ko se vzdušje na celotnem kulturnem področju osvobodi - v neposrednem in tudi prenesenem pomenu izraza - folkloristične miselnosti. Torej šele takrat, ko je naša dojemljivost okolja neobremenjena s simbolično preteklostjo, ko smo sposobni uveljavljati z ničemer obremenjeno presojo, se pravi uveljavljati vrednotenja s pogledom v bodočnost in duhovni razvoj.

Zdi pa se, da se še vedno trdovratno oklepamo s folklorizmom pogojenega spoznavanja sveta, kar je tudi sicer sploh osnovna značilnost in tudi enoznačnost provincializma, ki po svoji naravi predstavlja težko kaj drugega, kot z irhovimi hlačami pokrito naplavino poneumljanja.

Provincializem je kot nekakšna droga, saj z njegovo pomočjo bežimo v svet utvar in si dobesedno pričaramo nekakšno Koromandijo, v kateri smo prvi v vsakem pogledu, najboljši in sploh že čistokrvni "evropejci", čeprav se po drugi strani Evrope bojimo, saj doslej nismo hoteli razviti miselnosti, ki izhaja iz globalne zavesti uveljavljenosti kulture z vsemi, predvsem tudi umetniškimi odtenki. Brez miselnosti na ravni, ki nam jo omogoča prav kulturna raven, se kot narod gotovo ne bomo mogli potrditi v strujah evropskega pretoka ljudi in stvari.

Prav provincialno pijani smo od samozavesti, če se nam - gotovo za prevelike denarje - organizacijsko posreči nekakšna veleevropska operna predstava, torej nekaj, kar smo uspešno in z izjemnim mednarodnim odmevom delali že pred desetletji.

Pri nas se zdi delovanje na področju takoimenovanih kulturnih dejavnosti predvsem, kolikor sploh ne izključno, izgovor za neustrezno zapravljanje razpoložljivih materialnih sredstev, saj vsi vpijejo na ves glas, da "delajo" kulturo in tako izkoriščajo prav zadrti strah na upravni ravni, da bi kdorkoli lahko komurkoli očital, da kulture ne podpira. Zato se po eni strani "kulturno" ukvarjamo s prav pobalinskim izsiljevnjem, ki je prav zaradi popolnega neznanja o naravi kulturnih dejavnosti lahko nad vse uspešno, po drugi strani pa z gobezdanjem, ki večkrat že vnaprej izniči tudi še tako dobronamerne pripombe, da o odmevih ali neodmevih na sicer redke in pogosto smiselno utemeljene kritike sploh ne govorimo. V imenu kulture je pri nas lahko vsak tepec nadve pameten, saj ta družba sploh ni razvila struktur za uveljavljanje in nadzor strokovnosti.

Celo delovanja glasbenih ustanov (da o našem glasbenem visokem šolstvu sploh ne govorimo, medtem ko je "dejavnost" ljubljanske operne hiše naravnost vzorni primer), so le samodopadljivi tekoči krožni trakovi, zaprti v kroženje neprestanega ponavljanja vedno enih in istih delovnih programov brez sestavin, ki bi omogočale vsaj minimalen vsebinski razvoj in nimajo z resničnimi kulturnimi potrebami in zahtevami svojega časa prav nobene zveze. Nasprotno: zaradi komodnosti lahkega zaslužka odvijajo delovne in vsebinske zahteve preko najnižje možne točke, pri čemer

si vedno lahko gotovijo podporo svojega okolja, ki je kulturo že davno zamenjalo z zabavnostjo.

To "zabavnost", ki jo pridobitniško skrivamo za plaščem nekakšne nacionalne kulturne dejavnosti, namenjene v vseh pogledih "popolnemu" ljudstvu, pa izkazujemo na včasih prav nenavadne načine.

Pred leti je neki malo priseben televizijski komentator dejal, da bi bilo treba prestaviti slovenski kulturni praznik na dan, ko je naša smučarka prismočala mednarodni uspeh. Odkar pa smo brali novico o izigravanju slovenske flavtistke na naši provincialno alkoholizirani Akademiji za glasbo pa se zdi, da bi bilo treba ta praznik celo ukiniti. Enostavno ni mogoče bolj in dalekosežneje izničiti vrednot kulturnih dejavnosti v neki združbi, ki se sicer imenuje narod s prestolnico, je pa nesposobna uveljaviti vsaj najmanjšo raven razmišljanja. Kulturni praznik v takem vzdušju je lahko le praznik provincialnosti, torej slaboumja v kulturi, ne pa praznik duhovnega napredka, za katerega si prizadevajo resnični kulturni delavci, ki nam jih, hvala bogu, tudi ne manjka.

Flavtistka, ki bi očitno želela narediti kaj dobrega tudi v domovini, deluje namreč s svojim strokovnim znanjem in mednarodnim ugledom na taki ravni, da bi se ji vsa naša smučarska elita s celotno "profesorsko" zasedbo naše Akademije za glasbo vred komaj lahko priklonila.

Okrožno sodišče v Ljubljani  
Ljubljana, Tavčarjeva 9  
Kazenski oddelek, opr. št.: I K 159/95

Gospa Tatjana S k u b i c  
Okrožna sodnica

19. februarja 1996

Predmet: Stališča v zvezi s tožbo I K 159/95

1)

Dne 24. maja 1995 sem sem od Okrožnega sodišča v Ljubljani prejel dokument VROČITEV OBTOŽNICE s prilogami, ki so med drugim vsebovale tudi besedilo zasebne tožbe skupaj z izjavo odvetnika Primoža Cundra o zastopanju zasebnega tožilca, ki je naveden z Univerzo v Ljubljani, Akademijo za glasbo (z naslovom) in dekanom AG Dejanom Bravničarjem.

V besedilu zasebne tožbe, ki je napisana na drugi strani istega lista papirja, je kot tožnik navedena „Univerza v Ljubljani, Akademija za glasbo“, na koncu pa „Akademija za glasbo - ki jo zastopa Dejan Bravničar“. Vse to brez podpisa, brez pečata Akademije in brez uradne oblike dopisa, kot ga je mogoče videti v prilogah, ki sem jih sodišču predložil skupaj s pripombami dne 20. decembra 1995.

Iz celotnega besedila tudi ni mogoče ugotoviti, kdo je sploh tožeča stranka: je to Univerza v Ljubljani, Akademija za glasbo oz. katerikoli njen organ, dekan Dejan Bravničar ali sploh samo pravni zastopnik Primož Cunder na osnovi privatnega dogovora. Dokument „ZASEBNA TOŽBA“ - tak kot je - ostaja namreč takorekoč izgubljen v arhivu pravnega zastopnika, medtem ko na Akademiji za glasbo sploh ni registriran oz. zaveden.

Tako gledano tožba za sodišče sploh ni sprejemljiva, medtem ko je pravnemu zastopniku mogoče očitati zavajanje sodišča in zlorabo uradnega naziva, isto pa tudi dekanu Dejanu Bravničarju, kolikor bo sodišče na prihodnji razpravi ugotovilo, da je bilo vse storjeno z njegovo vednostjo.

2)

Z obžalovanjem ugotavljam, da sodišče ni razpravljalo o pripombah na zasebno tožbo z dne 19. decembra 1995, čeprav je bila prva razprava preložena prav zaradi tega dokumenta. Sodišče je od mene zahtevalo zagovor (ki sem ga sam označil kot vsebinsko obrazložitev obravnavanega časopisnega prispevka), ne da bi mi bilo jasno kdo in zakaj me obtožuje. Nedopustno je smiselno vsebinsko obravnavanje iz celote iztrganega stavka in podtikanje „da je bilo to storjeno prav z namenom zaničevanja“ brez vsake utemeljitve. Tudi ugotovitev, da gre „brez dvoma ... za razžalitev“ sama po sebi ne predstavlja nobenega dokaza. „Že sam stavek je žaljiv“ je napisal pravni zastopnik v obrazložitvi in pri tem seveda ni pomislil, da je prispevek lahko zgrajen na eni sami metafori, ki se lahko neprestano preoblikuje oz. spreminja z okrasnimi pridevki (epiteton ornans) in da kot tak zahteva gotovo tudi bolj pazljivo branje. Pri vsem tem pa je seveda nedvoumno, da tudi še tako nenavadne besede ali besedne zveze same po sebi zakonsko ne morejo biti in tudi niso prepovedane.

Celoten prispevek je grajen na metafori „pijan od veselja“ in tudi naslov „Pijanska gobezdavost“ je mogoče izpeljati iz iste metafore, čeprav, kolikor vem, obstaja v slovenščini tudi kot samostojno uveljavljen izraz. Oba izraza pomenita miselno nekontrolirani izbruh čustvenosti oz. miselno nekontrolirano govorjenje ali enostavno povedano: brezumnost na katerikoli ravni našega delovanja.

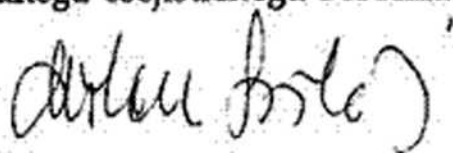
Esejistični prispevek je predvsem protest proti sistematičnemu poneumljanju, saj se na glasbenem področju srečujemo z množično mutacijo v nekakšno „karaoke“ družbo. Izjava televizijskega napovedovalca, ki se ji ni nihče zoperstavil, dokazuje, da sploh ne vemo, kaj pomeni besedica kultura in da tako tudi takorekoč uradno vlečemo po blatu (spet metafora!) vrednote intelektualnega dela in to ne le na področju kulture. Nezaslišano govorjenje gotovo ni mogoče opredeliti drugače, kot ga opredeljuje metafora v naslovu obravnavanega prispevka. Akademija za glasbo - kdorkoli to že je - pa je s svojim administrativnim delovanjem dokazala nič več in nič manj, da zanjo vrhunsko znanje in vrhunska glasbena umetnost nista postavki, vredni najmanjše pozornosti in da očitno namerava še naprej vzdrževati stanje zanemarjanja miselnih vrednot, ker ji to očitno iz kakršnihkoli razlogov nadvse ustreza.

3)

Sodišče bo moralo odločiti, „če se iz načina izražanja ali iz drugih okoliščin vidi“, da je obravnavani članek napisan „z namenom zaničevanja“, kot to navaja besedilo zakona.

Pravni zastopnik Primož Cunder v svojem pisanju sicer trdi, da „je brez dvoma podan utemeljen sum, da je obdolženi storil očitano mu kaznivo dejanje“, vendar ne navaja prav nobene utemeljitve. Še več: s stavkom, da bo „z izvedbo dokazov ... mogoče obdolžencu ... dejanje in krivdo dokazati“ in pri tem spet ne navede nobenega dokaza, sprevrže naloge tožeče stranke na sodišče in sodišču vsiljuje vlogo tožitelja.

Tako pravni zastopnik, kot tudi tisti, ki jih zastopa, dobro vedo, da je tožba privlečena za lase, če se lahko spet izrazim z metaforo, saj je med drugim tudi zarimivo, da so se šele več kot mesec dni po izidu članka domislili, da so „zaničevani“. Pri tem dobro vedo, da je „obdolženec“ ob študiju na štirih različnih jezikovnih območjih, ob domačih in mednarodnih umetniških izkušnjah in z izjemnim in za slovenske razmere enkratnim mednarodnim priznanjem, ob pedagoškemu visokošolskemu delu v inozemstvu in ob dolgoletnem delu na nekdanji Republiški kulturni skupnosti in kasneje na Ministrstvu za kulturo in mimogrede tudi nagrajenec Prešernovega sklada, strokovno prizadet in da je obravnavano pisanje nekakšen strokovni silobran v situaciji, ki praktično že onemogoča obstoj slovenske glasbene kulture s celotno glasbeno dediščino vred in da mu resnično niso potrebni čustveni izbruhi na vegetativni ravni razmišljanja, ki ga vsiljujejo. To je tudi dokazal z vsebinsko analizo obravnavanega esejističnega besedila.



AG → MS

I K 159/95

S O D B A

V I M E N U L J U D S T V A !

Okrožno sodišče v Ljubljani je v senatu pod predsedstvom okrožne sodnice-svetnice Tatjane Skubic, ob sodelovanju sodnic porotnic Brede Artač in Leopoldine Potočnik kot članic senata ter zapisnikarice Danice Plavec, v kazenski zadevi zoper obtoženega Milana Stibilja, zaradi kaznivega dejanja po čl. 169/II in I KZ po zasebni tožbi zasebnega tožilca Univerze v Ljubljani, Akademije za glasbo iz Ljubljane, z dne 11.4.1995 v navzočnosti obtoženca, ki je na prostosti ter njegovega zagovornika Vanje Rakuljiča, odvetnika iz Ljubljane ter pooblaščenca zasebnega tožilca Primoža Cundra, odvetnika iz Ljubljane, po opravljeni javni glavni obravnavi dne 27.2.1996

r a z s o d i l o :

Obtoženi Milan Stibilj,  
-----

sin Ivana in Albe Petelin, rojen 2.11.1929 v Ljubljani, stanuje v Ljubljani, Grablovičeva 28, Slovenec, državljan Republike Slovenije, upokojenec, s pokojnino 110.000,00 SIT, diplomiral na Akademiji za glasbo v Ljubljani in Zagrebu, razvezan, oče enega otroka, lastnik stanovanja, nekaznovan, na prostosti,

se po čl. 358/III ZKP

o p r o s t i

zasebne tožbe, da je razžalil zasebnega tožilca, dejanje pa je storil s tiskom,

s tem, da je v časopisu Republika z dne 26.2.1995 v rubriki Pogled s strani, objavil članek z naslovom "Pijanska gobezdavost" in med drugim napisal: "Odkar pa smo brali novico o izigravanju slovenske flavtistke na naši provincialno alkoholizirani Akademiji za glasbo, pa se zdi, da bi bilo treba ta praznik celo ukiniti".

s čimer naj bi storil kaznivo dejanje razžalitve po čl. 169/II in I KZ.

Po čl. 96/III ZKP je zasebni tožilec dolžan plačati stroške kazenskega postopka in sicer povprečnino v višini 150.000,00 SIT ter potrebne izdatke obtoženca in potrebne izdatke ter nagrado njegovega zagovornika.

#### O B R A Z L O Ž I T E V :

Obtoženi je v svojem zagovoru najprej oporekal formalnostim, ki se nanašajo na pravico zasebnega tožilca, vložiti tožbo glede na to, da resnično ne ve, kdo ga toži, saj sta v tožbi kot tožeča stranka navedeni tako Akademija za glasbo, kakor tudi Univerza v Ljubljani. Ni mu popolnoma jasno, ali ga toži Akademija ali ga toži kakšen posameznik. Nadalje je obtoženi v svojem zagovoru pojasnil tudi vsebinske razloge, ki so pripeljali k nastanku tega članka. Pri Republikii so ga povabili k sodelovanju in sicer naj bi tam pisal kritike, odločil se je, da piše članke oz. kritike, ki se nanašajo na aktualne dogodke. Tak aktualni dogodek, ki je bil tudi povod za nastanek članka, je bil povezan z nesprejetjem slovenske flavtistke Irene Grafenauer na Akademijo za glasbo v Ljubljani. Članek ni bil namenjen ali usmerjen proti Akademiji za glasbo, kot to razume zasebni tožilec, ampak ima simboličen pomen in obravnava strokovno problematiko. Stavek, ki ga zasebni tožilec v tožbi navaja in zaradi katerega naj bi bil razžaljen, je treba obravnavati v celotnem kontekstu. Že iz samega stavka, ki je predmet zasebne tožbe je razvidno, da v tem stavku nekaj manjka, saj se stavek zaključuje s tem, "da bi bilo treba ta praznik celo ukiniti." Obtoženec je v svojem zagovoru povedal, da energično odklanja in da ni res, da bi sam vsiljeval članek, z namenom žaliti Akademijo. Očita se mu žalitev z zaničevanjem, kar pa odločno zavrača. V sestavku je izrecno govoril samo o pomanjkanju strokovnosti oz. o tem, kako ljubljanska Akademija zavrača strokovnost, kar pa je samo opozorilo oz. kritika Akademiji, ne pa njeno zaničevanje. Pri tem je v svojem zagovoru navedel tudi podobno mnenje slovenskega skladatelja iz



Avstralije, ki je v nekem intervjuju povedal podobno, kar je on opisoval v članku in sicer, da bi bilo potrebno na Akademiji za glasbo revidirati celoten študij kompozicije. Članek ni nastal slučajno, ampak so bili povod za to dogodki okrog profesure Irene Grafenauer. Kritiko sploh, dogajanja v naši kulturi in ne samo na Akademiji za glasbo, je napisal v esejističnem sestavku, v katerem so uporabljeni simbolični izrazi. Njegov osnovni namen je bil opozoriti na problematiko v kulturi, ne samo na glasbenem področju. Članek je hud protest zaradi vsesplošnega zanemarjanja strokovnosti in onemogočanja znanja, ki ga lahko srečamo povsod, zato v njem govori tudi o "folkloristični miselnosti". Folklorizem zanj osebno pomeni vztrajanje na starih preživelih stališčih. Očitiranje v zvezi s folklorizmom, ki je značilno za provincializem, v sestavku pomeni zaprtost. Z izrazom provincialno pijani pa je želel povedati, da je provincialnost pravzaprav kot droga in pomeni, da si od takšne zaprtosti, provincialnosti lahko pijan od veselja, saj v takšnem stanju nastane intelektualna nesposobnost racionalne presoje. V članku se obtoženec dotika tudi delovanja same Akademije, za katero meni, da je zaradi svoje zaprtosti ostala na provincialni ravni, sama sebi namen in tako povezuje tudi izraz provincialna alkoholiziranost, zasvojenost, pa ne od alkohola kot to napačno interpretira zasebni tožilec. S člankom, posebno pa s tem iztrganim stavkom, ki je predmet zasebne tožbe, ni hotel nikogar žaliti. S svojega zornega kota je podajal le kritiko, ki jo je v članku podal ob znanih dogodkih, razpisom za profesorja na ljubljanski Akademiji, ko flavtistka Irena Graafenauer ni bila sprejeta.

Sodišče je v dokaznem postopku zaslišalo predstavnika zasebnega tožilca dekana Dejana Bravničarja, vpogledalo vso listinsko dokumentacijo, zbrano v spisu, izpis iz zapisnika 5. seje senata Akademije za glasbo z dne 14.2.1996, izpiske iz sodnega registra, prebralo sporni članek, objavljen v Republiki dne 26.2.1995 ter vpogledalo izpisek iz kazenske evidence za obtoženega.

Po tako izvedenem dokaznem postopku, ob presoji obtoženčevega zagovora, izpovedbe zaslišane priče ter listinske dokumentacije, sodišče ni našlo dovolj podlage, da bi lahko obtoženca spoznalo za krivega. Glede same vložitve zasebne tožbe je potrebno poudariti, da je zasebna tožba bila vložena pravilno. Zasebni tožilec, Akademija za glasbo je preko pooblaščenca vložila zasebno tožbo v zvezi s člankom, objavljenim v časopisu Republika, v rubriki "Pogledi s strani" z naslovom "Pijanska gobezdavost". Akademijo za glasbo zastopa dekan, poleg tega pa je dekan na glavno obravnavo predložil tudi izpis iz zapisnika 5. seje senata Akademije za glasbo, iz katerega je razvidno, da

senat Akademije za glasbo v celoti podpira prizadevanje dekana Akademije za glasbo profesorja Dejana Bravničarja, da zaščiti interese in dobro ime Akademije in njenih zaposlenih. Dekan Akademije za glasbo, profesor Bravničar pa tudi neomejeno zastopa Akademijo. Obtoženi je v svojem zagovoru pojasnil, kako je prišlo do nastanka tega članka, kaj je bil njegov namen ob sestavi članka. Nedvomno je bil povod za nastanek tega članka dogodek s flautistko Grafenauerjevo, ki se je prijavila na Akademijo za glasbo za profesorico. Kakšen je bil postopek v zvezi s flautistko je za konkretni postopek irelevantno, vendar pa je o teh dogodkih obtoženi sestavil inkriminirani članek. Profesor Dejan Bravničar je na glavni obravnavi povedal, da so na Akademiji bili osupli, ko so prebrali ta članek, uporablja namreč diskriminatorne izraze kot so "provincionalna alkoholiziranost", kar si seveda niso mogli drugače tolmačiti kot v zvezi z alkoholom. Kolegi so bili očitno presenečeni nad vsebino članka, na njihovi Akademiji namreč ni alkohola in ni pijancev. V članku celo povezuje avtor Akademijo s tem, da bi se ukinila Prešernova nagrada in prepričan je, da gre v članku za hudo moralno obtožbo. Na Akademiji so ugledni glasbeniki, imajo profesorje z mednarodno kariero. Tudi ni mogoče govoriti o zaprtosti slovenske akademije, povezana je z akademijami po svetu, na akademiji gostujejo svetovno priznani glasbeniki. Za vložitev zasebne tožbe se tudi ni odločil samoiniciativno, ampak so k njemu prihajali kolegi, tako da se je po posvetovanju z njimi odločil, da vloži zasebno tožbo. Potem pa so to na senatu tudi formalno potrdili.

Sodišče je moralo presojati inkriminirano besedilo in ugotoviti, ali so podani vsi elementi očitane kaznivega dejanja tako v objektivnem kot v subjektivnem smislu. Kaznivo dejanje razžalitve je lahko storjeno le naklepno, z zavestjo storilca, da gre za razžalitev drugega. V konkretnem primeru to pomeni, da naj bi obtoženi napadel čast in dobro ime zasebnega tožilca v obliki žaljive vrednostne ocene po tisku. Prvo je potrebno poudariti, da ni mogoče presojati posamičnih besed ali pa celo stavka, ki ni dokončan, ampak ga je potrebno ocenjevati kot celoto. Res je, da sta pomembni besedi "provincionalno alkoholizirana akademija", vendar je tudi to potrebno presojati ne samo v objektivnem smislu, ampak tudi v subjektivnem smislu. Obtoženi sam je povedal, da je s tem člankom v esejističnem smislu podal kritiko dogajanja v slovenski kulturi in ne samo na Akademiji za glasbo. Poudaril je, da ni imel namen nikogar žaliti, ampak je hotel z resno kritiko opozoriti, da v našem kulturnem prostoru pa ne nazadnje tudi na Akademiji nekaj ni v redu. Res je, da ima obtoženi za podajanje kritike vse strokovne predpogoje. V analizi celotnega sestavka in na koncu tudi inkriminiranih besed je potrebno poudariti, da obtoženi v svojem sestavku stopnjuje svojo kritiko, ko govori o folkloristični miselnosti, ki je osnovna

značilnost provincializma in provincializem je kot nekakšna droga, od katere, kot v članku pravi "provincialno pijani smo od samozavesti" in nato nadaljuje z dogodkom ob kandidaturi flavtistke Irene Grafenauer in stopnjuje svojo kritiko do provincialne alkoholiziranosti. Ob zagovoru obtoženca sodišče ob takšnem stopnjevanju kritike in ob besedah provincialno alkoholiziran ne more zaslediti subjektivnega elementa oz. naklepa, da je v svojem sestavku s temi besedami hotel razžaliti Akademijo za glasbo. Ob analizi celotnega članka in pa tudi inkriminiranih besed, torej "provincialno alkoholizirani akademiji", se postavlja vprašanje, zakaj bi obtoženec uporabil pri označbi alkoholizirana akademija še izraz provincialno, če bi bil njegov namen v tem, da razžali akademijo in če bi hotel poudariti, kot to razume zasebni tožilec, da je alkoholiziranost lahko samo od alkohola. Po presoji torej vseh izvedenih dokazov in pa zagovora obtoženega, sodišče ni našlo dovolj dokazov, da bi lahko obtoženega spoznalo za krivega kaznivega dejanja razžalitve. Sodišče je obtoženca oprostilo, ker ni našlo v izvedenem dokaznem postopku dovolj opore, da bi lahko zaključilo, da je bil obtoženčev namen razžaliti akademijo za glasbo, torej zasebnega tožilca.

Ker je bil obtoženi oproščen, je zasebni tožilec po določbi III. odst. 96. čl. ZKP dolžan plačati stroške postopka, to je povprečnina v znesku 150.000,00 SIT ter plačati potrebne izdatke obtoženca ter potrebne izdatke in nagrado njegove zagovornika, ki bodo odmerjeni v posebnem sklepu.

**PRAVNI POUK:** Zoper to sodbo je dovoljena pritožba v roku 15 dni od dneva prejema pismenega odpravka sodbe. Pritožbo je potrebno podati pisno ali ustno na zapisnik pri tem sodišču. Pritožba je pravočasna, če je oddana zadnji dan pritožbenega roka priporočeno na pošto. O pritožbi bo odločalo Višje sodišče v Ljubljani.

OKROŽNO SODIŠČE V LJUBLJANI  
dne 27.2.1996

ZAPISNIKARICA:  
Danica Plavec

PREDSEDNICA SENATA  
Okrožna sodnica-svetnica:  
TATJANA SKUBIC



Ta prepis je soglasen z izvirnikom  
dne 01-04-1996 10

Podpis pristojne  
sodne osebe:

## **Mnenje o pritožbi zasebnega tožilca Akademije za glasbo proti sodbi Okrožnega sodišča v Ljubljani 8pr. št. I K 159/95**

Seveda je razumljivo, da se tožeča stranka na vse kriplje trudi, da bi jo sodišče potrdilo v vlogi žrtve, saj v zadnjem razdobju sporočila in poročila o njenem delovanju v sredstvih množičnega obveščanja niso ravno vzpodbujala javne naklonjenosti, pa je zato potreben vsaj majhni, pa čeprav za lase privlečeni in s pomočjo kazenske sodne razprave izvedeni dokaz nečesa, kar je sicer mogoče dokazati le z delovnimi uspehi. Ob skrbi za sodno potrditev obstoja lastne časti seveda tudi nihče ni pomislil na dejstvo, ki ga je izrazil slavni ruski pisatelj, da je namreč čast nemogoče vzeti, lahko pa jo je izgubiti.

Poleg vsega tudi ne preseneča, da se je tožeča stranka pri tem lotila posameznika, ki se lahko zanaša le na svojo strokovno razgledanost in za katerim ne stoji nobena močna delovna organizacija, kot sta časopisno podjetje DELO ali pa Televizija Slovenija, s katerima se profesorji Akademije za glasbo očitno rajši ne želijo spoprijeti.

Obravnavani dokument tožeče stranke ni pritožba, kot stoji v naslovu, temveč je nova razširjena tožba, saj navaja vrsto izrazov, ki naj bi „žalili“ Akademijo za glasbo in za katere v poteku sodne razprave sploh še ni vedela, da so „žaljivi“, saj jih sploh ni niti omenila. Nastaja vtis, da je naenkrat dobesedno vsaka uporabljena beseda v razmišljanju, ki je predmet kazenskega pregona, za tožečo stranko „žaljiva“.

Pri tem pa v razmišljanju Akademija za glasbo sploh nima nobene osrednje vloge in tudi s strani tožeče stranke tako razkričani naslov nima nobene neposredne zveze s to ustanovo. Prispevek tudi ne obravnava glasbene dejavnosti kot izoliranega področja temveč problematiko kulture v celoti in problematiko uveljavljanja intelektualnega dela.

Poleg vsega se tudi zdi, da se tožeča stranka „gre skrivalnice“, kajti po mnenju tožene stranke imajo daleč pretirane reakcije tožeče stranke morda razloge, ki ostajajo neizrečeni. Tudi se zdi, da tožeča stranka samo sebe vidi kot nekakšno družbeno-politično ustanovo z zgolj „politično“ odgovornostjo znotraj nekakšne totalitarne strukture.

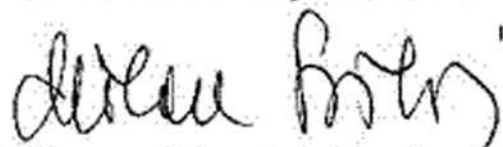
Tožena stranka je sodišču predložila prikaz literarne zvrsti eseja (iz priročnika Mala literarna teorija Matjaža Kmecla), pa zato pouk tožeče stranke o tem, kaj je esej, deluje skorajda boleče in je resnično nepotreben.

Navajanje imen profesorjev Akademije za glasbo je prav tako brezpredmetno. Mnogo bolje bi bilo, če bi tožeča stranka lahko navedla vsaj eno ime res poklicno izobraženega in temu primerno uspešnega mladega glasbenika, ki bi svoje glasbene študije uresničil in tudi zaključil izključno na ljubljanski Akademiji za glasbo. Tako pa sem se moral ob priliki nedavne radijske oddaje, na kateri sem sodeloval, soočiti z dejstvom, da mladi skladatelj - sicer diplomant enega izmed navedenih profesorjev - nima niti osnovnega vedenja o načelih glasbenega pravopisa.

Sodišče sem opozoril na mnenje skladatelja Božidarja Kosa, ki je sicer vodja oddelka za kompozicijo na Univerzi v Sydneyu, „da bi bilo treba napraviti radikalno revizijo in prenoviti tukajšnji študij kompozicije“ (DNEVNIK, 6. januarja letos, stran 12), sedaj pa lahko navedem še prispevek skladatelja Vinka Globokarja (DELO, Sobotna priloga z dne 20. aprila 1996, stran 38), ki se obširno ukvarja tudi s problematiko ljubljanske Akademije za glasbo in ugotavlja, da so „načrtovalci in organizatorji“ (mednje sodi gotovo na prvo mesto prav Akademija, ki bi morala biti nosilec strokovnosti) ... „po eni strani ... obveščali enostransko, po drugi strani - kar je še huje - pa so prispevali k provincialnemu značaju slovenske glasbe in pomagali ustvariti družinski zapredek z zadahom po incestu.“ S tem Vinko Globokar verjetno misli na politične, dedne in klanske selekcije znotraj slovenskega visokega glasbenega šolstva. Naslednji sodni pregon je takorekoč že programiran!

Nedvoumno je, da tiči celotna problematika, in to ne glede na uporabljene izraze, v razumevanju oz. nerazumevanju strokovnosti in da skuša tožeča stranka speljati sodišče v sklepe, s katerimi bi lahko vsaj malo prikrivala manjke in še naprej vzdrževala komodnost neodgovornosti, na katero opozarja tudi Vinko Globokar. Reševanje oz. vpliv na strokovno problematiko pa gotovo ne more biti in tudi ni predmet sodnih postopkov.

Kot tožena stranka menim, da je sodni sklep osnovnega sodišča utemeljen v taki meri, da lahko Višjemu sodišču predlagam njegovo potrditev.



Ljubljana, 23. aprila 1996

Zasebni tožilec vlaga proti sodbi Okrožnega sodišča v Ljubljani, opr. št. I K 159/95 z dne 27. 2. 1996, ki jo je pooblaščenec zasebnega tožilca prejel dne 3. 4. 1996, po svojem pooblaščenju na Višje sodišče v Ljubljani, pravočasno

### p r i t o ž b o

zaradi bistvene kršitve določb kazenskega postopka, zaradi kršitve kazenskega zakona in zaradi zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja po čl. 370/1 tč. 1, 2 in 3 ZKP.

### R a z l o g i :

Sodišče je po izvedenem dokaznem postopku obtoženca oprostilo, ker ni našlo dovolj opore, da bi lahko zaključilo, da je bil obtoženčev namen razžaliti Akademijo za glasbo. Pri tem je izhajalo iz analize celotnega članka, v katerem naj bi po mnenju sodišča obtoženec stopnjeval kritiko v esejističnem smislu od govora o folkloristični miselnosti in provincializmu do provincialne alkoholiziranosti. Pri izrazu "provincializem" naj bi šlo za nekakšno drogo, od kater " smo provincialno pijani od samozavesti". Ob tem se sodišče sprašuje, zakaj bi obtoženec ob izrazu "alkoholizirana akademija" uporabil še izraz "provincialno", če bi res hotel podariti, da je alkoholiziranost samo od alkohola.

Sodba je neutemeljena in nepravilna in jo je treba spremeniti oziroma razveljaviti.

Gre za dejanje po čl. 169/ II in I KZ. Sodišče pa je obtoženca oprostilo, ker ni dokazano, da je obtoženec storil dejanje, katerega je obtožen zaradi tega, ker ni našlo dovolj opore, da bi lahko zaključilo, da je bil obtoženčev namen razžaliti Akademijo za glasbo. V tem je sodišče kršilo kazenski zakon, saj sta teorija in praksa enotni, da je kaznivo dejanje po čl. 169/I in II podano tudi, če storilec ni imel namena da drugega razžali. Za kaznivo dejanje razžalitve ni potreben storilčev namen žalitve, zadostuje da je storjeno kaznivo dejanje, ki objektivno pomeni podcenjevanje drugega ali žalitev njegove časti in didobrega imena, storilec pa je pri tem ravnal naklepno ( M. Deisinger). Sodišče bi moralo le ugotoviti, ali se je obtoženi zavedal žaljivosti svojega dejanja in dejanje tudi hotel storiti. Tega pa sodišče ni storilo, čeprav v začetku predzadnjega odstavka obrazložitve pravilno nakazuje v čem je naklep.

Če pa je imelo sodišče ob izreku oprostilne sodbe v mislih določila tretjega odstavka 169 člena, pa o tem nima nobenih razlogov in je s tem podana bistvena kršitev določb kazenskega postopka.

Sodišče pa je tudi in predvsem zmotno in nepopolno ugotovilo

dejansko stanje. V spornem članku predvsem ne more iti za članek v esejističnem smislu s katerim naj bi obtoženi z resno kritiko opozarjal na karkoli. Esej je krajša znanstvena ali leposlovna razprava v splošno umljivi obliki. Obtoženčev članek nima nobene od teh lastnosti. Članka, ki vsebuje toliko primitivnih žaljivk tudi ni mogoče šteti za resno kritiko. Zlasti če ga beremo kot celoto, na kar napotuje sodišče, ga ni mogoče razumeti drugače, kot grobo žalitev Akademije. Že naslov "Pijanska gobezdavost" mu jemlje kakršnokoli resnost. Sodišče je povzelo le del pojasnil izraza "provincializem". Obtoženec namreč izraza "provincializem" ne pojasnjuje samo kot folkloristična miselnost ali neke vrste drogo ampak tudi "da po svoji naravi predstavlja težko kaj drugega kot z irhovimi hlačami pokrito naplavino poneumljanja". Nadalje obtoženec v članku govori o "pobalinskem izsiljevanju", "gobezdanju" in da je "v imenu kulture pri nas lahko vsak tepec nadvse pameten". Omenja tudi "nekega malo prisebnega televizijskega komentatorja." Po takem stopnjevanju žaljivk pa nato v zvezi z Akademijo zapiše, da bi bilo treba po izigravanju slovenske flavtistke na naši provincialno alkoholizirani Akademiji za glasbo ta praznik celo ukiniti. V nadaljevanju pa nato še pojasni, da je ta praznik lahko le praznik "provincialnosti, torej slaboumja v kulturi". V tem je torej definicija obtoženčevega pojmovanja provincialnosti, namreč v slaboumju v kulturi, ki ga pripisuje Akademiji. Pojma "alkoholiziran" pa pri še takšnem stopnjevanju "pijanosti" ni mogoče razumeti drugače kot da je od alkohola. Pa če bi tudi šlo za pijanost, kot jo skuša prikazati obtoženec, gre po njegovem pojasnjevanju za "intelektualno nesposobnost racionalne presoje" (stran 4 zapisnika z dne 21. 12. 1995). To pa je za Akademijo z vrsto odličnih glasbenih strokovnjakov prav tako žaljivo. Z izrazom "provincialno alkoholizirana Akademija" je torej zapisal nič drugega kot da gre za "slaboumno in alkoholizirano ustanovo", ali pa za "ustanovo slaboumnih in alkoholiziranih" (prof. Dejan Bravničar, prof. Alojz Srebotnjak, prof. Anton Nanut, prof. Eva Novšak-Houška, prof. Aci Bertonec, prof. Fedja Rupel, prof. Dubravka Tomšič, prof. Rok Klopčič, prof. Lorenz?).

Sodišče pa je tudi povsem prezrlo, da je v izreku zasebne tožbe zapisan tudi izraz "izigravanje", kar je prav tako žaljiv izraz, pa se glede tega obtoženec ni zagovarjal, sodišče pa tudi nima glede tega izraza nobenih razlogov. Tak očitek je za zasebnega tožilca brez dvoma žalitev in tudi zato žalitev je obtoženi kriv in bi moral biti kaznovan.

Gre brez dvoma za objektivno žaljive izraze, kar je sodišče v ustni obrazložitvi po razglasitvi sodbe tudi izrecno poudarilo. Ni namreč mogoče prezreti, da gre pri Akademiji za ustanovo, ki ne samo uči bodoče glasbenike ampak tudi vzgaja mlade ljudi. Tak članek pa ji lahko vzame ves ugled. Prav tako je več kot jasno, da se je obtoženec že ob povprečnih intelektualnih sposobnostih, kaj pa šele ob

takih, kakršne zatrjuje, zavedal žaljivosti izrazov za Akademijo. V zagovoru je končno priznal, da nekateri uporabljeni izrazi "delujejo izredno močno". In končno ni nobenega dvoma, da je obtoženec tak članek in s prav tako vsebinsko hotel napisati in objaviti. Tako so podani vsi elementi kaznivega dejanja po čl. 169/I in II KZ. Izrazi v članku, ki so povzeti v izreku zasebne tožbe so žaljivi, storilec pa je pri tem ravnal naklepno, saj se je dejanja zavedal in ga tudi hotel. Nikakor pa članka ni mogoče obravnavati kot znanstveno, književno ali umetniško delo ali resno kritiko v smislu določil tretjega odstavka 169 člena. Če bi bilo temu tako, se naši znanosti in umetnosti res slabo piše in bi bila trditev obtoženca v članku, da je v imenu kulture pri nas lahko vsak tepec nadvse pameten, celo resnična.

Glede na vse navedeno je torej očitno, da je sodba sodišča nepravilna in bi morale sodišče ob pravilni ugotovitvi dejanskega stanja in pravilni uporabi kazenskega zakona obtoženca spoznati za krivega in ga kaznovati. Zato zasebni tožilec

#### p r e d l a g a

da naslovno sodišče to pritožbo skupaj s spisom I K 159/95 odstopi Višjemu sodišču v Ljubljani, ki naj s sodbo pritožbi ugodi in sodbo sodišča prve stopnje spremeni tako, da obtoženca spozna za krivega in ga kaznuje oziroma podrejeno, da s sklepom ugodi pritožbi in sodbo sodišča prve stopnje razveljavi ter mu jo vrne v ponovno obravnavanje.

Ljubljana, dne 12. 4. 1996

Univerza v Ljubljani,  
Akademija za glasbo





VIŠJE SODIŠČE  
V LJUBLJANI

OKROŽNO SODIŠČE V LJUBLJANI

PREJETO

19-06-1996

I K 159/95

Kp 468/96

S O D B A

V I M E N U L J U D S T V A

Višje sodišče v Ljubljani je v senatu višje sodnice Maje Tratnik kot predsednice, vrhovnega sodnika Jerneja Potočarja kot poročevalca in višje sodnice Marjane Logar kot članice senata, s sodelovanjem zapisnikarice Jelke Tkalčič, v kazenski zadevi zoper obd. Milana Stibilja zaradi kaznivega dejanja po II. in I. odst. 169. čl. KZ, na pritožbo pooblaščenca zasebnega tožilca Univerze v Ljubljani, Akademije za glasbo iz Ljubljane, proti sodbi Okrožnega sodišča v Ljubljani z dne 27.2.1996, opr. št. I K 159/95, po opravljeni seji dne 12.6.1996, na kateri je bil navzoč tudi obdolženi Milan Stibilj, istega dne

r a z s o d i l o :

Pritožba pooblaščenca zasebnega tožilca Univerze v Ljubljani, Akademije za glasbo iz Ljubljane, se zavrne kot neutemeljena in se potrdi sodba sodišča prve stopnje.

Zasebni tožilec je dolžan plačati stroške pritožbenega postopka med temi povprečnino odmerjeno na 150.000,00 SIT.

O b r a z l o ž i t e v

Z uvodoma navedeno sodbo je sodišče prve stopnje obdolženca oprostilo obtožbe za kaznivo dejanje razžalitve po II. v zvezi s I. odst. 169. čl. Kazenskega zakonika Republike Slovenije (KZ).

Proti sodbi se je pritožil pooblaščenec zasebnega tožilca zaradi bistvene kršitve določb kazenskega postopka, kršitve kazenskega zakona in zmotne ter nepopolne ugotovitve dejanskega stanja. Predlaga spremembo sodbe tako, da se obdolženca spozna za krivega, oziroma razveljavitev sodbe in novo sojenje.

Obdolženec je vložil odgovor na pritožbo, v katerem predlaga, da se pritožba zavrne kot neutemeljena.

Sodišče druge stopnje je o seji senata obvestilo obdolženca, zagovornika in pooblaščenca zasebnega tožilca. Vsi so bili o seji v redu obveščeni, seje pa se je udeležil le obdolženec.

Pritožba ni utemeljena.

Če sodišče ugotovi, da ni dokazan eden od znakov kaznivega dejanja, ki je predmet obtožbe, izreče oprostilno sodbo. V takem primeru zadostuje, če sodišče v obrazložitvi svoje sodbe navede razloge o svoji ugotovitvi, da zakonski znak ni dokazan in ne bo potrebno, da navaja tudi razloge o obstoju drugih znakov kaznivega dejanja. V obravnavanem primeru je sodišče prve stopnje, kot to nedvomno izhaja iz razlogov izpodbijane sodbe, ugotovilo, da ni dokazana krivda obdolženca v obliki direktnega naklepa. Res je, kar navaja pritožba, da za obstoj kaznivega dejanja razžalitve zadostuje že, če se storilec zaveda možnih žaljivih posledic svojega ravnanja pa v take posledice privoli (eventualni naklep). Vendar pa to ne velja za žaljivo izražanje v okoliščinah iz III. odst. 169. čl. KZ. Žaljivo izražanje teh okoliščin bo kaznivo le, če se dokaže, da je obdolženec ravnal z posebnim namenom zaničevanja, kar pomeni, da je tovrstna oblika razžalitve kazniva le, če se dokaže, da je storilec ravnal z namenom razžalitve in k temu še z zaničevalnim namenom kot posebno obliko direktnega naklepa. Obdolženec v svojem zagovoru navaja, to pa je sodišče prve stopnje povzelo v obrazložitvi svoje sodbe, da je članek, s katerim naj bi storil kaznivo dejanje, napisal kot zunanji sodelavec časopisa Republika, za katerega je pisal kritike. Navedeni trditvi obdolženca nihče ni oporekal, zato je sodišče prve stopnje pri svoji dokazni oceni utemeljeno upoštevalo, da je obdolženec dejanje storil pri opravljanju časnikarskega poklica, za dejanje v teh okoliščinah bo šlo v vseh primerih poklicnega sodelovanja avtorja s časopisom oziroma javnim glasilom in ne le v primerih opravljanja časnikarskega poklica s sklenitvijo delovnega razmerja. Ker gre v obravnavanem primeru za žaljivo izražanje, ki je storjeno v okoliščinah III. odst. 169. čl. KZ, je sodišče prve stopnje ravnalo pravilno, ko je odločalo o tem, ali je dokazan obdolženčev poseben direktni naklep. Sodišče druge stopnje pa se strinja z oceno prvostopnega sodišča, da ni dokazano niti to, da je obdolženec ravnal z namenom razžalitve. Pri tem je sodišče prve stopnje pravilno ocenilo obdolženčev zagovor, vsebino v izreku zasebne tožbe povzetih delov članka v povezavi z vsebino celotnega članka. Sodišče druge stopnje se strinja z oceno sodišča prve stopnje, da iz vsebine citiranega dela članka in vsebine celotnega članka nikakor ne izhaja to, kar se zatrjuje v obrazložitvi zasebne tožbe, v izpovedbi predstavnika zasebnega tožilca in sedaj v pritožbi, da naj bi obdolženec v članku očital, da so člani Akademije za glasbo alkoholiki. Tudi po oceni pritožbenega sodišča gre za kritičen članek o pojavih v slovenski kulturi, ki jih avtor označuje kot provincializem, z uporabo nekaterih dokaj "močnih" izrazov, kot edini konkretnjši

primer pojavov, katerih pomen je obdolženec v vsebini članka razložil, pa je naveden pojav na Akademiji za glasbo oziroma izigravanje slovenske flavtistke. Vsebina celotnega članka ne dovoljuje sklepa, da je obdolženec z izrazi "provincialna alkoholiziranost" imel v mislih alkoholizem v dobesednem pomenu oziroma očitek alkoholizma članov akademije, pa tudi izraz "izigravanje" sam po sebi in na način, kot je uporabljen v članku, ne kaže na obstoj zaničevalnega namena in se zato s tem izrazom, ki ga tudi zasebni tožilec oziroma njegov predstavnik v svoji izpovedbi ni omenjal, sodišču prve stopnje ni bilo treba posebej ukvarjati. Pritožba tako ne more uspeti s svojo razlago vsebine inkriminiranega dela članka in pa je zato sodišče druge stopnje zavrnilo kot neutemeljeno in izpodbijano sodbo potrdilo.

Izrek o stroških pritožbenega postopka temelji na določilih III. odst. 96. in I. odst. 98. čl. Zakona o kazenskem postopku. Povprečnina je odmerjena v skladu s trajanjem in zamotanostjo pritožbenega postopka.

Višje sodišče v Ljubljani,  
dne 12.6.1996

Zapisnikarica:  
Jelka Tkalčič l.r.



Predsednik senata:  
Maja Tratnik l.r.

**Ta prepis je soglasen z izvornikom**

Podpis pristojnega  
delavca sodišča